

у Козетини. Отъ врѣме на врѣме той ходѣше само на разходка по онѣзи улици и градини, по които по-рано водѣше Козета. Тамъ хората го виждаха да стои замисленъ, изсѣхналъ, прѣгърбенъ и съ сълзи на очи. Хората, като го гледаха, казваха, че е извѣянъ.

Козета като видѣ, че Жанъ Валжанъ вече не ходи у тѣхъ, почна да се вайка. Съвѣстътъ ѝ зе да я бори. Толкова добрини тя е видѣла отъ него; какъ сега така ще го остави да умре отъ жалъ самъ. Но тя не се рѣши да иде въ кжщата на Жанъ Валжана, да го види, що прави; но прати слугата си да го повика. Старецътъ отказа и вече не стѣпи у Козетини.

XVII. Началото на мъката.

Единъ день Жанъ Валжанъ слѣзе по стълбата, направи три крачки по пѣтя и седна на единъ камъкъ. Виждаше се, че краката му вече не държатъ. Слѣдъ три дни той вече не можеше да излѣзва отъ стаята си.

Готвачката, която му готвѣше скромно естие, малко зеле или картопки съ сланинка, съгледа непокжтнати занесенитѣ му естия.

— Ама вие не сте вечеряли снощи, дѣдо!

— Какъ не съмъ вечерялъ, отговори Жанъ Валжанъ.

— Ами паницата е пълна.

— Вижте стомната, тя е праздна.

— Това показва, че сте пили вода, а не че сте яли.

— То е сѣ едно, казва Жанъ Валжанъ. Яло ми се е вода.